

Slovo biskupa Tomáše na 30. neděli v mezidobí 2024

Mk 10,46-52

K přečtení místo kázání při všech bohoslužbách 26. – 27. října 2024 v plzeňské diecézi

*Sestry a bratři i dnešní evangelium nám připomíná, že jsme poutníci na společné cestě. Stejně jako ti, kteří jsou součástí celosvětové synody o synodalitě, která v těchto dnech právě vrcholí v Římě. Stejně jako účastníci naší diecézní synody, která se ke svému prvnímu shromáždění v těchto dnech setkává v Johannisthalu. Z vaší farnosti se účastní **(doplnit jméno či jména místních synodních delegátů)** a z kněží vašeho vikariátu pak **(doplnit jméno či jména delegátů – kněží z vikariátu)**. Tak na ně zvlášť nyní myslíte v modlitbě. I oni se pokoušejí společně s ostatními delegáty a delegátkami pravdivě popsat, hlouběji porozumět a s nadějí přijmout reálnou situaci, ve které v naší plzeňské diecézi žijeme.*

V čem nás na této naší společné cestě může inspirovat dnešní evangelium?

V něm jsme slyšeli: „**Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha...**“

Na naší společné cestě tedy především nesmí chybět Ježíš uprostřed nás. Synoda není jen nějakým sociologickým výzkumem, ani jen nějakým hraním si na to, jak se máme rádi. Synoda bez Boha uprostřed, bez vtěleného Krista, by nebyla synodou. On musí být ve středu celého synodního dění. Proto jsme zde v Johannisthalu také zahájili naše synodní setkání celodenní rekolekcí, ve které jsme Krista zvali do středu všech našich rokůvání.

Na naší společné cestě dále nesmějí chybět ostatní Jeho učedníci. A to jsme my všichni, všichni křesťané, staří i mladí, konzervativní i liberálové, my všichni pokřtění. Putujeme spolu. Nejsme ti dokonalí. Někdy se mezi sebou hádáme, kdo je důležitější. Někteří z nás se perou o první místa. Někteří na sebe žárlí. A někteří stále něčemu nerozumějí nebo se navzájem nechápou. Ale to není nic nového, vzpomeňme si na evangelium minulé neděle o snaze Jakuba a Jana získat výhodná místa v Božím království. A na následnou žárlivou hádku mezi všemi učedníky. Ale stejně jako oni, i my jsme Kristovi učedníci a učednice na společné cestě a patříme k sobě.

A do třetice na naší společné cestě nesmějí chybět zástupy. Tedy ti, s kterými žijeme, kteří jsou okolo nás doma, v sousedství, v práci, ve škole. Naši kamarádi a známí, kteří se ke Kristu zatím nehlásí. I oni patří na naši společnou cestu. Vždyť nechceme žít v nějaké katolické rezervaci. A Bohu díky to u nás v plzeňské diecézi vlastně ani není možné.

Toto je tedy první poselství dnešního evangelia: Putujeme společně v takto členité skupině. Ježíš shromažďuje své blízké, ne protože jsou lepší, ale protože se vydali na cestu a slyší jeho slovo. A spolu s námi touží oslovit i ony zástupy, které jsou okolo nás, s námi i proti nám.

A v takto pestrém společenství, na této „společné cestě“, se pak v příběhu dnešního evangelia stanou dva zázraky:

Tím prvním je proměna samotných učedníků. V evangeliu jsme slyšeli: „**Seděl tam u cesty slepý žebrák... mnozí ho okřikovali, aby mlčel.**“

Žebrák sedí „na kraji cesty“. Vyloučený z pozornosti kolemjdoucích se touží setkat s Ježíšem, i když jej zatím nevidí. Navíc jej „mnozí“, tedy – dle souvislosti s jinými Markovými texty – i učedníci, tvrdě „okřikují“.

A Ježíš do tohoto zmatku říká: „**Zavolejte ho!**“ Podívejte se na toho žebráka vlídně i přes to, že vás jeho jednání števe...

A teď se stane první zázrak – proměna učedníků, kteří okřikují toho, kdo sedí vedle cesty – v učedníky, kteří za ním jdou, zavolají ho a řeknou mu: „**Bud' dobré myslí, vstaň, volá tě!**“

Právě toto je tím prvotním a největším zázrakem dnešního příběhu: že z učedníků Kristových, kteří nechtějí, aby je někdo rušil, a ještě to možná schovají za zbožné důvody, se konečně stávají lidé, kteří vycházejí vstříc potřebě člověka, který sedí za okrajem cesty.

Ovocem tohoto prvního zázraku jsou jejich slova: „**Bud' dobré myslí!**“ Toto říkají žebrákovi ti, kteří jej před chvilkou okřikovali: „Vzchop se, vzmuž se, narovnej se!“ Tito učedníci mu neříkají: Musíš se napřed naučit katechismus, nebo musíš napřed přestat hřešit, nebo musíš napřed tohle či tamto, musíš se nechat vyzkoušet z toho, jestli znáš Desatero, nebo jestli znáš Otčenáš... Nic z toho. Říkají mu: Měj naději! Podívej se svým vnitřním zrakem jinam, než jenom na tu bariéru, která tě odděluje od ostatních! Podívej se na Ježíše! „**Vstaň, volá tě!**“ Nechej se oslovit mocným Ježíšovým slovem, které v nás samotných učinilo tento zázrak otevřenosti a překročení našich vnitřních hranic a bloků vůči tobě.

I to, že se ze slepce stal vidoucí, je hlubokým a reálným znamením duchovního prohlédnutí učedníků. I on totiž napřed seděl „**na kraji cesty**“, nehybně, marně, bezbranně... A nakonec se dal do pohybu a „**šel tou cestou za Ježíšem**“.

Druhý zázrak prohlédnutí slepého a jeho následování Krista je tedy možný jen proto, že se udál ten první: vnitřní proměna učedníků samotných. Aby se mohl udát tento druhý zázrak, musel se předtím stát onen základní „synodální“ zázrak uzdravení učedníků z jejich elitářského a ustrašeného postoje.

Myslím, že i dnešní Ježíš nám všem říká: „**Zavolejte je!**“ Zavolejte všechny, kteří jsou za okrajem vaší pozornosti. Zavolejte všechny, které jste doposud vylučovali. Pronikněte oponou své pasivity a rezignace a zavolejte je! Zavolejte ty lidi, kteří jsou za hranicemi vaší pozornosti, vaší farnosti, vašich společenství. Udělejte k nim první krok!

Možná i vy, kteří jste sami zranění a patříte k Ježíšovým učedníkům a učednicím, můžete udělat první krok k těm, kteří jsou zranění podobně jako vy, či ještě více. Možná právě vy máte šanci, dar a schopnost překročit ty oddělovací hranice jako první, protože vy sami jste marně čekali, že je někdo překročí směrem k vám. Kdo jiný je teď může s větším porozuměním překročit a udělat ten krok ven za těmi, kdo také volají o pomoc?

Věřím, že inspirování a povzbuzení Ježíšem můžeme tento krok udělat i my. Možná nejprve pouze v modlitbě s prosbou, aby nás Bůh posílil. A teprve poté aby nám ukázal, ke komu právě nás posílá i fyzicky s radostnou zvěstí dnešního evangelia: „**Bud' dobré myslí, volá tě!**“

Bratři a sestry, se všemi delegátkami a delegáty Vás moc zdravíme z Johannisthalu. A já osobně vás zdravím s pevnou nadějí, že se s otevřeností, o které jsme slyšeli v dnešním evangeliu, budeme i my společně (jak zaznívá v naší synodní modlitbě) „učit v lásce naslouchat jedni druhým, odvážně odkrývat Ježíšovu pravdu a s nadějí se vydávat po cestách života.“

A budeme na této společné cestě svědky zázraků!

Váš biskup Tomáš